

Midler til at afhjælpe al den Trang, der kunde opstaa, dels ved Tilskud til Arbejdsløshedskasserne og dels, og det mener jeg er det væsentligste, ved Understøttelse fra Hjælpekasserne. For disse sidstes Vedkommende var det Mening, og Loven fik et saadant Indhold, som vi mente udtrykte dette tilstrækkeligt, at Staten skulde bære den ene Trediedel af Udgifterne. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at Kommunerne have tilstrækkelige Midler til at afhjælpe den Trang, der findes. Men paa den anden Side skal jeg ikke modsætte mig, at man giver dem et Middel til, et Middel som det nærværende. Jeg gør kun opmærksom paa, at der er nogle Betæneligheder derved.

Der er en Bestemmelse i Lovforslaget, som jeg ikke er rigtig klar over, nemlig den, at Understøttelsen er betinget ikke alene af, at den vedkommende fremdeles er trængende til Understøttelse, fordi han er arbejdsløs, men ogsaa af, at Arbejdsløshedskassens Bestyrelse erklærer hans Forhold for uforandrede. Jeg betragter den sidste Bestemmelse som en Bibestemmelse og den første som Hovedbestemmelsen. Saadan maa det være. Det maa ikke være Arbejdsløshedskassens Bestyrelse, der skal skønne om, hvorvidt vedkommende er i Trang, i hvert Fald ikke den, der afgiver det endelige Skøn derover. Det kan godt være, at det vil være uoverkommeligt for Kommunalbestyrelserne, som den højtærede Minister bemærkede, men det kan man vel komme ud over, de maa anstille de Undersøgelser, som de finde forvarlige.

Jeg har en Betænelighed til, og den angaar Refusionsbestemmelsen. Den er ogsaa affattet i Analogi med Fattiglovens § 63, men der kan opstaa nogle Forhold, som ikke ere ganske heldige. Der kan opstaa det Forhold, at en Mand bliver arbejdsløs i en Kommune, ligegyldig hvilken, og bliver trængende til Understøttelse ud over den Tid, i hvilken Arbejdsløshedskassen skal give ham Understøttelse, og saa kan altsaa Kommunen træde til ifølge Lovforslaget, men saa kan Forsørgelseskommunen komme til at udrede $\frac{3}{4}$ af det Beløb, som ydes af Opholdskommunen. Men Forholdet kan godt være det, at medens der kan være en ret omfattende Arbejdsløshed i Opholdskommunen, kan der være Arbejdstrang og slet ingen Arbejdsløshed i Forsørgelseskommunen. Det er et Forhold, jeg peger paa. Om man kan komme ud over det, skal jeg ikke

kunne sige, men jeg tror, at ogsaa det trænger til at blive overvejet.

Jeg tror, det er rigtigt at undersøge denne Sag hurtigt i et Udvalg, saa at Loven kan blive fremmet endog i indeværende Rigsdagssamling. Det vil jeg anbefale. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget til Fremme.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Martin Olsen): Modtagelsen af Lovforslaget har jo til Dels været velvillig. Paa et meget væsentligt Punkt har der imidlertid til Ugunst for Lovforslaget været Enighed mellem Ministeren og den sidste ærede Taler, nemlig angaaende Spørgsmaalet om Statstilskuddet, idet man der er enig om, at man ikke bør gaa med til at give Statstilskud til saadanne Bidrag, som ydes af Kommunerne paa den her omhandlede Maade. Det gør mig ondt, thi jeg mente, at der netop her skulde gives Statskassen en Løjlighed til at vise, at den direkte vilde hjælpe de arbejdsløse. Ved de to foregaaende Lovforslag har Statskassen ikke vist det. Vi have paa-peget, at der maatte kunne skaffes Penge dertil, da man dog har Penge til mange andre Formaal, som ikke kunne siges at være saa presserende; men det gør mig ondt, siger jeg, at man altsaa her gentagende viser, at man ikke fra Statskassens Side vil være med til at yde noget som helst.

Vi kunne naturligvis ikke have noget imod, at Lovforslaget underkastes en hurtig Prøvelse i et Udvalg. Det Forslag kan jeg tiltræde, og jeg vil være glad for det gode, der kan komme ud af Forslaget. Men for mig var det en meget væsentlig Ting, at ogsaa Statskassen yder sit Bidrag, thi det kan jo se meget pænt ud, at vi sige til Kommunerne: „Vær saa god, giv I nu til den Ulykke, der har ramt de Folk, som bo i eders Kommune, det maa I godt have Lov til,“ men man kan ikke stedse klare sig med den Bemærkning, at fordi Folk bo i en bestemt Kommune, har denne Kommune Forpligtelse til i alle Forhold at yde Hjælp til dem. Vi kunne jo drage Forhold frem, som vise, at det samlede Folk har følt sig forpligtet til at hjælpe, naar en stor Ulykke indtræder. Ved Stormfloden f. Eks. var det sandelig ikke alene Beboerne paa Lolland-Falster, som fik den Forpligtelse at yde; da traadte det hele til, og Statskassen har gennem adskillige Aar maattet binde en Kapital der, ja har ogsaa til Dels maattet stryge den. Ud-